

den Bemærkning overfor den mystiske Udtalelse, at jeg skulde læse det ærede Medlems Foredrag og derigjennem — det maa sagtens være Meningen — komme til en mageløs Beundring af den Flid og Dygtighed og Varme, hvormed han tager sig af de Fattige og Smaa i Samsundet. Det er den Vej, jeg helst vilde gaa. Jeg kan troste det ærede Medlem med, at han behøver ikke at henvise mig dertil; thi jeg har baade været tilfede og beundret hans Talent og Dygtighed i denne Sag baade ifjor og iaar. Jeg veed meget godt Bsted med, hvad der er sagt under Sagens Gang; thi jeg tror, at jeg ikke har været borte under een eneste af Forhandlingerne derom, hverken ifjor eller iaar, saa at i den Henseende skal det ærede Medlem ikke uleilige sig. At det ærede Medlem har Lov til at have sin Mening, er en Selvfølge; men ligesaa vist er det, at jeg har Lov til at gjøre ham opmærksom paa, at han er lidt sturrende, naar han træder op, som om han var den Eneste, havde jeg nær sagt, der tog sig af de Smaa i Samsundet, og jeg tør udtale, uden at det skal være nogen Injuration, at han ikke er fri for at rette Bebrejdelser mod os, der ikke ville følge ham, at vi ikke skulde have ligesaa varm Følelse for de Smaa. At jeg for mit Vedkommende nedlægger Protest derimod, er naturligt. Det har altsaa ikke været min Mening at formene det ærede Medlem at have en Mening, men om Maaden, hvorpaa han fremsætter den, har jeg ogsaa Lov til at have en Mening, og naar jeg mener, at det er nødvendigt at give en saadan Tilbagevisning, naar den kommer mig ind paa Livet, saa er jeg fuldstændig i min Ret til at tilbagevise ham og sige, at det, efter min Mening, ikke burde være fremkommet. Endnu skal jeg med Henfyn til den interessante Sigelse om Kaffebonner bemærke, at den kom til at minde mig om, at jeg har kjendt, jeg vil ikke sige, Forsalfstning af Kaffebonner men Tilberedning af Kaffe under mange forskellige Former. Jeg veed, at man paa Landet i tidligere Tid, og jeg antager næsten, at det for en stor Del sker endnu, bruger Rug, Hvede, Værtter, og Gud veed hvilke andre Stoffer, som man brænder og blander Kaffe med. Vil man nu sige, at det kan Enhver gjøre for sig selv, og naar det ikke kommer i Handelen, er det ikke Forsalfstning? Det er almindeligt navnlig mellem fattige Folk, efter hvad jeg veed, og det kan der være et Spørgsmaal, naar man tilbereder en saadan Substans og maaste give Andre af saadanne Varer, uden at de blive gjorte opmærksomme paa, at de ere tillavede af slige Ting, hvad saa? Er det saa af de Ting, der kunne komme ind under det ærede Medlems Lov som strafbare. (Verg: Ja, det er). Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Verg) siger Ja, og han har vist Ret, men maa jeg saa spørge det ærede Medlem: Er det ikke temmelig drøit, om en Familie eller en Mand skal kunne

tiltales for Kaffeorsalfstning, forbi han i al Ustydighed har lavet Kaffen til efter sin egen Smag og er kommen for Glæde at byde en anden Mand Kaffe af den Slags, idet denne, der tror, at det er Kaffe, og tilfældig opbager, at det er lavet af Rug, Hvede eller Værtter, lader Vedkommende tiltale og denne saa faar Straf. Jeg vil sige det ærede Medlem, at det er saadanne Ting, jeg har for Die imod Love af den Art, hvorved man kommer Fattige til Hjælp, og dem skal jeg derfor meget betakke mig for. Derimod tror jeg med andre ærede Medlemmer, at, naar man vil staa op og tale de Fattiges Sag, ligger der paa voit Bord Forslag af en ganske anden Art, hvorved man ganske anderledes kan komme dem til Hjælp end ved en Lov som denne, som der efter min Mening ikke er Brug for eller Trang til for Tiden, Love af et ganske andet Omfang, og som have ligget for tidligere. Jeg har den Tro, at saaledes som Lovforslaget nu er affattet, kan det være værdt at gjøre et Forsøg med det; men det hører jeg nu, at den høitærede Justitsminister ikke vil tage imod, og jeg kan ikke sørge derover, jeg forsikrer den høitærede Justitsminister og ærede Medlemmer, at det gjør mig ikke ondt et eneste Sted, at vi ikke faae denne Lov.

Bable: Efter denne Udtalelse af den høitærede Justitsminister, at vi ikke ville faae Loven, naar den skal affattes i den Skikkelse, hvori den her foreligger, finder jeg mig opfordret til at udtale, at det er for mig det allerheldigste Resultat. Sagen er jo nemlig den, at jeg finder mig opfordret til at udtale, at den Tilbøielighed, hvorpaa man er kommen ind i den senere Tid, at give Tilfynslove, jeg havde nær sagt paa alle mulige Omraader, er en Mode, jeg ikke mener stemmer med en egte fri Udvikling af Samsundet. Det kan ikke negtes, at man derved faar det faderlige Regimente fra før 1848 i en ny Form, idet man overlader Politiet og Øvrigheden at fortsætte det faderlige Regimente paa næsten alle mulige Punkter, da der skal være Tilfyn med alt Muligt. Det gik meget godt i lang Tid for Folk, uden at de fik Opfordring fra Staten til at anbringe deres Pengene, at faae dem ind i Sparekasserne; man fik en Mængde smaa Sparekasser rundt om i Landet; men saa kom der et Dieblis, da Regjeringen fandt, at det var nyttigt at faae Tilfyn med Sparekasserne. Man faar Tilfyn saaledes med baade den ene og den anden Indretning, og Ordet "Tilfyn" er blevet et meget moderne Ord i vor Lovgivning. (Udbrydelse af Ros og Od). Jeg havde stor Lyst til at benytte en af de Udbrydelser, som det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Ros og Od) kommer med; men jeg vil modstaa Friitelsen. Jeg er nemlig af den Mening, at den Slags Spørgsmaal, som der her er Tale om, kunne meget godt løses ad anden Vej. Hvorfor have vi faaet